

Yürüyorum

Yürüyorum, zihnimin içindeki yorgunluk duraksız bir şekilde beni gökyüzüne itiyor. Bakıyor, her baktığımda farklı bir anlam buluyorum. Yürürken tekrar bakma isteği doğdu, güneşe baktım. Güneş'in uykusunda gördüğü şey aydır bence. Daha doğrusu güneşin ram uykusu aydır. Biri varken biri yoktur. Yani aslında tam anlamıyla gözükmezler.Tıpkı ölüm varken yaşamın, yaşam varken ölümün olmayışı gibi. O halde yaşam, ölümün uykusu mudur?

Attığım her adımda depresifliğimi beynimin en ince damarlarına kadar hissediyorum. Bunu düşünürken neden bu durumu depresiflik olarak açıkladığımı merak ettim. Bu konu hakkında uzun düşüncelere dalamadım. Açık ve netti. Çocukluğumuzdan beri bilincimize işlenen üzgün olmamalısn üzgünlük kötüdür temasını ben ve tanıdığım diğer herkes üzünlüğü kötü bir şey olarak algılamış.Aslında üzgün olmak, ağlayabilmek(özellikle ağlamak değil, ağlayabilmek) kötü ve yapılmaması gereken bir şey değil kesinlikle olması gereken bir şey. Fakat bu utanç verici bir şey olarak işlenmiş senelerce.

Eğer ileride bir çocuğum olursa onu çok iyi yetiştireceğim. Ona saygıyı, sevgiyi, üzölmeyi, toprağı, tarımı, mesleğı, altını, silâh'ı, eğitimi anlatacağım.

Toprak, tarım, meslek, altın, silâh, şiir, eğitim, çocuk.

Sonsuzluğa yürür gibi yürüyorum, ancak kafamı karıştıran anahtar kelimeler beynimin içinde dönüyor.Toprak, Tarım, Meslek, Altın, Silâh, Şiir, Eğitim, Çocuk. Toprağımızı aldılar, karşılığında içi boş bir kutu verdiler. Artık ekip biçemiyoruz.Ekip biçebilenler ise ne kendi tohumunu, ne kendi ilacını kullanabiliyor.İstediğı yere satamıyor.(1 temmuz 2020 itibaren tütün satışı yasaklanması kanununda devletin verdiği tütünler dışında bütün tütünlerin ekilmesi yasaklandı, medyada yer etmedi.) Altınlarımızı aldılar, artık hepsi işleyen çarkın birer parçası. Bize bozdurun verin dediler, en küçük çarktan en büyük çarka doğru, ingiltere merkez bankasına doğru yola çıkardık altınlarımızı. Sonra fiyatlar tavan yaptı, tekrar alama diye. Satın ve sanal dünyaya kapınızı açın dedi tayyip, şu anda tam zıttını yapmaya çalışıyor (3 ağustos). Katillere, magandalara çekler gösterdik. Silah göstermedik. Silahlarımızı aldılar. Silah kullanmayı bilmeyen bir nesil yetiştirdik. Çıkar silahları göster, göster ki ne kadar lanet bir şey olduğunu herkes bellesin, hatırlasın.

"çünkü tarih tekerrürden, felekte bu yüzden çember ya zaten"

Eve geliyorum, kapının önünde yeni komşularımın taşındığını gördüm. Yardıma ihtiyaçları olduğunu düşündüm. Ruhsal yorgunluk zaten canımı sıkmaya başlamış, bu durum esnasında fiziksel yorgunluğum bayadır artmıyordu, yormam gerektiğini düşündüm kendimi. Sanki onlara yardımcı olmak istermiş gibi yaptım, bunu herkes yapıyor diye daha serbest bir düşünce olduğunu farkettim. Herkesin yaptığı bu değil mi? kişisel düşüncelerimizi saklamak. Hatta kendimizden bile saklamak. Hayâl dahi etmek çok zor. Düşünce sahibi insan bir otokontrol sayesinde kendi düşüncelerini aslında bilmiyor. Hayat kurtaran aşağılık durumlardan bir tanesi.

Neyse, ben sırtlandım eşyaları taşıdım. İşler bitince beni çay içmeye davet ettiler. Standart bir aile, orta gelir, bir çocuk ve huzurlu olma inancı. Hayatımızın en uzun hayâl'i huzurlu olmak, herkes gibi sanki huzurlu olmak için doğmuşuz gibi yapıyoruz. Aslında sadece ailemizin dünyaya bir şeyler bırakma fikri için doğduk. Bilinci olan her ölümlü ölümü bilir, ölümün yaklaştığını. (ne kadar ara ara unutsakta) Ayrıca her ölümlü öldükten sonra bir şey bırakmak ister dünyaya, konuşulmak ister öldükten sonra. Bunun en doğal yolu çocuk yapmaktır. Bilincimizin en derinliklerinde bunun olduğunu düşünüyorum. Hissediyorum.

“finita la commedia!”

İlk gördüğümünden daha çok standartlaşmış bir aile olduğunu farkettim. Az önce “Huzurlu olma inancı” olduğunu söylemiştim. Yaşadığımız yer/dünya bize bunu unutturmak adına çalışıyor. Yoğun mesailer bize düşünmeyi ve sorgulamayı unutturuyor. Klasik “Ağbii sistemin çarklarıyız yhaa” konuşması yapıp kendimi marjinal olarak tanımlamayacağım. Ama gerçekten kusursuz gibi gözüken kurulmuş bu düzende maalesefki asla sorgulayamıyoruz. Bütün gün ruhsal/fiziki yorgunluklarımızla cebelleşirken eve dönünce gerçek huzurun binde biriyle karşılaşınca kendimizi tamamiyle sonlandırıp, düşünmeyi bırakıp günü bitiriyoruz.

Aslında sokakta yürürken gördüğümüz bir dilenci bile ruhumuzu etkiliyor, herkes “Senden benden zengin bunlar” der. Fakat kimse iç durumu bilmez. Baktığınız zaman turizm ülkemizin en büyük gelir kaynağı. Fakat en işlek caddelerde, turizm'in bol olduğu bölgelerde dilenci var. Devlet bunları isterse 15 dakikada toplar, peki neden yapmıyor? neden yapamıyor?

Çünkü ruhumuzun kirlenmesi, genel depresiflik onlara hizmet ediyor. Ayıca sistemden kopmuş olma durumunda olacaklar gözümüzün önünden gitmeyince sisteme bağlılığımız artıyor. Biz itaat etmeliyiz. Sorgulamamız sorun oluşturuyor.

Che'nin fikrinden olabildiğince uzağa doğru gidiyoruz. Toplum devletten korkmamalı, devlet toplumdaki korkmalı. Örneklendirmek gerekirse aynı bir sanatçının hayranlarına borçlu olması gerektiği gibi. Hayranları olduğu için o kişi bir müzisyen. Biz varız diye devlet var fakat sanki biz devlete muhtaçmışız gibi lanse ediliyor. Bunu sorgulamaya bile çekiniyoruz/üşeniyoruz.

"Siyasi sınırlarımızda kabul görmez devletçe

Çünkü kahrolası güzellik özgürlüğün kendisinde"

Çay içmek için yeterli vaktimin olmadığını söyledikten sonra bana ne işim olduğunu, istersem yardım edebileceklerini söylediler, düşüneneğim dedim.

Revision #1

Created 1 Eylül 2023 21:15:06 by Kelimeadam

Updated 1 Eylül 2023 21:15:45 by Kelimeadam